

CLIVE CUSSLER

ȘI DIRK CUSSLER

IMPERIUL OTOMAN E PE CALE SĂ RENASCĂ
DIN PROPRIA CENUȘĂ!

ZORII SEMILUNII

SERIA
DIRK PITT

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

**CLIVE CUSSLER &
DIRK CUSSLER**

Zorii Semilunii

editura rao

IUNIE 1916 PORTSMOUTH, ANGLIA

Docul era un adevărat furnicar, în ciuda efectului descurajant al burniței reci. Docherii de la Marina Regală lucrau preocupăți sub o macara cu abur, urcând cantități uriașe de mâncare, proviziile și muniție la bordul monstrului cenușiu ancorat. Acolo, la chei, lăzile erau așezate în ordine în cala din față, în timp ce un șir de marinari îmbrăcați în haine scurte și grele de lână pregăteau nava de plecare.

HMS¹ *Hampshire* încă arăta impecabil, deși naviga deja de mai bine de zece ani și participase la în Bătălia Iutlandei. Un crucișător blindat din clasa Devonshire, de zece mii de tone, se număra printre cele mai mari nave de luptă din Marina Britanică. Prevăzută cu douăsprezece tunuri mari de punte, era și una dintre cele mai letale.

Într-un depozit gol, la patru sute de metri în lungul cheiului, un bărbat cu părul blond stătea lângă un perete și studia încărcarea navei printr-un binoclu de alamă. Ținu binoclul la ochi aproape douăzeci de minute, până când apărură un Rolls-Royce verde care traversă docul și opri în fața pasarelei principale. Privi cu atenție cum ofițerii de marină în uniforme kaki își făcură apariția rapid, înconjurară mașina și îi ajutară pe pasagerii din aceasta să urce pasarela. După ținuta lor, se gândi că era vorba despre un politician

¹ His Majesty's Ship = Nava Majestății Sale (n.tr.)

și un ofițer militar de rang înalt. Întrezări chipul ofițerului, zâmbind ca pentru sine când observă că bărbatul purta o mustață groasă.

– E momentul să facem livrarea, Dolly, spuse el cu voce tare.

Se retrase în penumbră, unde aștepta o căruță bătută de vreme, trasă de un cal înșeuat. Puse binoclul sub scaun, se urcă și smuci de hățuri. Dolly, o iapă bătrână, cenușie și pestriță, ridică enervată capul, apoi porni târșâindu-și picioarele și trăgând căruța afară în ploaie.

Docherii nu-i dădură prea multă atenție când opri căruța lângă navă, după câteva minute. Îmbrăcat cu o haină decolorată din lână și pantaloni murdari, cu o bască turtită trasă pe ochi, semăna cu zecile de amărăți din zonă, care supraviețuiau făcând diverse munci ici și colo. În acest caz juca un rol, întărit de faptul că era neras și stropit din belșug pe haine cu whisky ieftin. Când crezu de cuviință că venise momentul să intre în scenă, își anunță prezența îndemnând-o pe Dolly la marginea pasarelei, blocând astfel accesul.

– Ia mârțoaga aia din drum! se răsti un locotenent roșu la față, care supraveghea încărcarea.

– Io am o livrare pentru *'Amphsire*, mormăi omul, cu accent de Cockney.

– Ia să-ți văd actele! ceru locotenentul.

Curierul băgă mâna în haină și-i întinse ofițerului o foaie mototolită, udă de apă. Locotenentul se încruntă în timp ce citea, apoi clătină încet din cap.

– Asta nu-i o foaie de expediție bună, zise el, privindu-l calm pe curier.

– Asta mi-o dat generalu'. Asta și cinci lire, răspunse omul, făcându-i cu ochiul.

Locotenentul înconjură căruța și privi lada care era aproape de mărimea unui sicriu. Pe capac era scrisă cu vopsea neagră o adresă:

PROPRIETATEA MARINEI REGALE
ÎN ATENȚIA LUI SIR LEIGH HUNT
TRIMIS SPECIAL ÎN IMPERIUL RUS
C/O CONSULATUL MARII BRITANII
PETROGRAD, RUSIA

– Hmm! murmură ofițerul, uitându-se din nou la acte. Ei bine, e semnat de general. Foarte bine, zise el, dând hârtia înapoi. Tu, de colo! se răsti el, întorcându-se spre un docher din apropiere. Ajută-l să urce lada la bord! Pe urmă să iei căruța de aici!

Lada era legată cu sfoară, iar macaraua de la bordul navei o ridică spre cer, trecând-o peste balustradă și așezând-o în cala din față. Curierul îl salută ironic pe locotenent, apoi conduse calul de pe docuri către șantierul naval. Intrând pe un drum de pământ din apropiere, trecu agale printr-un mic cartier de depozite, care se termina cu un teren întins, cultivat. După un kilometru și jumătate, o luă pe o alee accidentată și opri căruța în fața unei căsuțe dărăpănate. Un bătrân cu un picior beteag ieși șchiopătând dintr-un hambar aflat în apropiere.

– Ai făcut livrarea? îl întrebă el pe căruțaș.

– Da. Mulțumesc că mi-ai împrumutat căruța și calul, răspuse bărbatul, scoțând din portofel o bancnotă de zece lire și întinzând-o fermierului.

– Iertați-mă, domnule, dar e mai mult decât face calul meu, se bâlbâi fermierul, ținând bancnota în mâini ca pe un copil.

– Și ce cal bun este! răspuse bărbatul, bătând-o ușor pe gât pe Dolly în semn de adio. Bună ziua! îi spuse fermierului, ducând mâna la pălărie fără alte vorbe și îndepărtându-se pe alee.

O luă pe drumul de pământ și merse câteva minute, până când auzi sunetul unui automobil ce venea spre el. O berlină Vauxhall albastră apăru de după o curbă, apoi încetini și se opri în dreptul lui. Curierul se apropie, portiera din spate a mașinii se deschise, iar el urcă. Un bărbat cu o înfățișare sobră, îmbrăcat ca un preot

anglican, se mută pe banchetă ca să-i facă loc. Se uită la curier cu un vâl de neliniște care-i masca ochii cenușii, fără viață, apoi întinse mâna după carafa de coniac de pe bancheta din spate. Turnând cu generozitate într-un pahar de cristal, i-l dădu curierului, apoi îl instrui pe șofer să continue drumul.

– Lada e la bord? întrebă el direct.

– Da, Părinte, răspunse curierul pe un ton sarcastic care imita respectul. Au mușcat momeala cu avizul fals și au încărcat lada în cala din față. Nu se mai auzea deloc accentul de Cockney în timp ce vorbea. Peste șaptezeci și două de ore, poți să-ți iei adio de la ilustrul tău general.

Cuvintele lui păreau să-l tulbure pe vicar, deși asta așteptase. Băgă mâna tăcut în haină și scoase un plic plin ochi cu bancnote.

– Așa cum ne-am înțeles. Jumătate acum, jumătate după... eveniment, spuse el, dându-i plicul când întrerupse vorba.

Curierul zâmbi văzând teancul gros de bani.

– Mă întreb dacă nemții ar plăti atât de bine să scufunde o navă și să omoare un general, spuse el. Nu lucrezi din întâmplare pentru Kaizer, nu-i așa?

Preotul scutură energic din cap.

– Nu, asta e o problemă teologică. Dacă ai fi găsit documentul, acest lucru nu ar mai fi fost necesar.

– Am cercetat conacul de trei ori. Dacă era acolo, l-aș fi găsit.

– Așa cum mi-ai spus.

– Ești sigur că a fost dus la bord?

– Am aflat de o întâlnire fixată în programul generalului cu Egumenul Bisericii Ortodoxe Ruse din Petrograd. Nu avem îndoieli în ce privește scopul întâlnirii. Documentul trebuie să fie la bord. Va fi distrus împreună cu el și astfel se va stinge secretul.

Cauciucurile Vauxhall-ului atinseră caldarâmul ud când ajunseră la periferia orașului Portsmouth. Șoferul conduse spre centru, trecând pe străzile cu șiruri de case înalte de cărămidă. Ajungând la o intersecție mare, intră pe aleea din spate a unei biserici de piatră

Respect pentru oameni și cărți

din secolul al XIX-lea, cu numele Sfânta Maria, tocmai când ploaia se întetși.

- Aș vrea să mă lași la gară, spuse curierul, observând că mașina mare traversase cimitirul bisericii și se oprise în spatele prezbiteriului.

- Mi s-a spus să las aici o predică, răspunse preotul. Nu durează mai mult de un minut. De ce nu vii cu mine?

Curierul își reținu cu greu un căscat și privi la geamul stropit de ploaie.

- Nu, cred că o să aștept aici, să nu mă ud.

- Foarte bine. Ne întoarcem imediat.

Preotul și șoferul se îndepărtară, lăsându-l pe curier să-și numere banii pătați cu sânge. Încercă să facă inventarul bancnotelor emise de Banca Angliei, dar nu reuși să citească numerele și-și dădu seama că i se încețoșa vederea. Simți că-l copleșește un val de oboseală, așa că puse repede banii în buzunar și se întinse pe banchetă să se odihnească. Deși părea că trecuseră câteva ore, după numai câteva minute simți pe față stropii reci de ploaie și deschise pleoapele grele. Fața aspră a preotului îl privea printre picăturile de ploaie. Creierul îi spuse că trupul i se mișca, dar nu-și simțea picioarele. Deși avea privirea tulbure, reuși să se concentreze și să-l vadă pe șoferul care-l ținea de picioare, în timp ce preotul îl trăgea de mâini. Cuprins de panică, se strădui să scoată pistolul Webley Bulldog din buzunar. Brațele însă refuzau să-l asculte. Coniacul, se gândi el într-un moment de luciditate. Fusesse coniacul.

Un covor de frunze verzi îi apără în fața ochilor în timp ce era dus într-un crâng de stejari înalți. Fața preotului se legăna încă deasupra lui, o mască mohorâtă de indiferență iluminată de doi ochi reci. Apoi fața căzu sau, mai bine zis, căzu el. Întins pe spate, privi în sus la preot, care îl studia cu un aer vag de vinovăție.

- Și ne iartă nouă păcatele noastre, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh! îl auzi el pe preot spunând solemn. Pe acestea le luăm în mormânt.

Apăru dosul unei lopeți, urmat de un morman de țărână umedă care căzu și se rostogoli de pe pieptul lui. Încă o lopată și încă una și încă una.

Nu putea să se miște, nici să vorbească, însă mintea îi era încă limpede. Îngrozit, înțelese în cele din urmă că era îngropat de viu. Încercă să-și miște membrele, dar nu izbuti. În timp ce nivelul pământului creștea în mormânt, strigătele de groază răsunau doar în mintea lui, până când ultima suflare îi fu smulsă în mod dureros.

Periscopul contura un arc leneș peste apa neagră, clocotitoare, prezența lui fiind aproape invizibilă sub cerul nopții. La zece metri dedesubt, un *Oberleutnant*¹ de marină german, cu față de copil, pe nume Voss, rotea dispozitivul de observare la trei sute șazeci de grade. Întârzie puțin în dreptul câtorva luminițe aflate la distanță. Erau lampioanele caselor împrăștiate prin Cape Marwick, o regiune geroasă și bătută de vânturi din Insulele Orkney. Voss aproape terminase observarea circulară, când privirea i se opri asupra unei licăriri slabe la orizont, spre est. Reglând lentila ca să vadă mai bine, urmări răbdător mișcarea ritmică a luminii.

– Țintă posibilă la zero-patru-opt grade, anunță el, încercând să-și stăpânească emoția din glas.

Câțiva marinari aflați în camera de control înghesuită a submarinului deveniră brusc atenți.

Voss urmări obiectul alte câteva minute, timp în care semiluna apăru puțin prin pătura groasă a norilor de furtună. Preț de o clipă doar, lumina lunii căzu pe obiectul acela, dezvăluindu-i dimensiunea pe fundalul dealurilor aflate pe insula din spate. Voss simți cum inima i-o lua la goană și observă că palmele îi asudaseră brusc pe mânerul periscopului. Clipi de câteva ori, se încredință că văzuse

¹ Locotenent (în germană în original) (n.tr.)

bine, apoi se îndepărtă de ocular. Fără să spună o vorbă, ieși în fugă din camera de control și trecu rapid prin pasajul minuscul care traversa tot submarinul. Ajungând la cabina căpitanului, trase de draperia subțire.

Căpitanul Kurt Beitzen dormea, dar se trezi imediat și aprinse veioza de deasupra patului.

– *Kapitän*, am zărit un vas mare care se apropie din sud-est, la distanță de aproximativ zece kilometri. I-am întrezărit conturul. E o navă de război britanică, e posibil să fie o navă de luptă, raportă Voss emoționat.

Beitzen clătină din cap și se ridică, dând pătura la o parte. Dormise îmbrăcat și încălță repede o pereche de cizme, după care îl urmă pe ofițerul secund în camera de control. Experimentat marinar de submarin, Beitzen privi îndelung prin periscopul de atac, apoi dădu cu glas tare coordonatele de dimensiune și direcție.

– E navă de război, confirmă el nonșalant. Mai sunt mine în sectorul acesta?

– Nu, răspunse Voss. Cea mai apropiată lansare a fost la treizeci de kilometri înspre nord.

– Pregătiți-vă de atac! ordonă Beitzen.

Împreună cu Voss trecu la o masă de lemn cu diagrame, unde puseră la cale un curs precis de interceptare și transmiseră ordinele către timonă. Deși scufundat, submarinul avea tangaj din pricina mării agitate de deasupra, făcând sarcina urgentă cu atât mai dificilă.

Construit în șantierul din Hamburg, submarinul U-75 era din clasa UE-1, având scopul principal de a pune mine pe fundul mării. Pe lângă încărcătura mare de explozibil, transporta și patru torpile, plus un tun puternic de 105 mm. Misiunea de a amplasa minele era aproape încheiată și niciun membru al echipajului nu se așteptase la o întâlnire cu o navă de război inamică.

Sub comanda lui Beitzen, submarinul U-75 era abia la a doua sa misiune de când fusese lansat, cu șase luni mai devreme. Actuala

ieșire fusese deja descrisă ca un mic succes, fiindcă minele submarinului scufundaseră o modestă navă comercială și două traulere. Dar aceasta era prima ocazie de a obține adevărata recunoaștere. Tot echipajul află în scurt timp că ținteau o navă de război engleză, misiune care creștea nivelul concentrării și al tensiunii. Beitzen însuși știa că o asemenea scufundare i-ar aduce Crucea de Fier.

Comandantul german îndrumă ușor submarinul în poziție perpendiculară față de Capul Marwick. Dacă nava de război își păstra direcția, avea să treacă la patru sute de metri de submarinul ascuns. Torpilele acestuia aveau o rază de aproximativ opt sute de metri, ceea ce necesita o poziție de tragere periculos de apropiată. În Primul Război Mondial, cele mai multe nave comerciale erau scufundate de tunurile submarinelor. U-75 nu avea această opțiune pentru confruntarea cu crucișătorul bine înarmat, mai ales în apele agitate unde se aflau acum.

Poziționat pentru atac, căpitanul se ținea de periscop, așteptându-și prada. Lumina lunii dezvăluia din nou faptul că *Oberleutnant* era aproape de țintă. Vasul părea să fie un crucișător blindat, ceva mai mic decât înfricoșătoarele cuirasate.

– Canalele unu și doi, în poziție de tragere! ordonă Beitzen.

Crucișătorul se afla acum la mai puțin de un kilometru și jumătate de ei, ascunzând cu mărimea lui impunătoare linia orizontului. Beitzen verifică repede direcția de lansare a torpilelor, apoi se uită din nou la țintă. Vasul se apropia în viteză de raza lor de tragere.

– Deschideți capacele de la prova! ordonă el.

După câteva secunde, răsună răspunsul prin camera de control:

– Capacele de la prova sunt deschise.

– Pregătiți canalele unu și doi!

– Pregătite! veni și reacția.

Beitzen urmărea crucișătorul prin periscop, așteptând răbdător în timp ce echipajul din jur își ținea răsuflarea. Văzu cum suprafața mare a navei apărea direct în fața lor. Beitzen întredeschise buzele

Respect pentru oameni și cărți

ca să dea comanda de tragere, când o lumină puternică îi umplu brusc vizorul. O clipă mai târziu, o explozie înăbușită zgudui pereții etanși de oțel ai submarinului.

Beitzen privi năucit prin periscop cum ieșeau flăcările și fumul din crucișător, luminând cerul nopții într-o vâlvătaie de un roșu de curmal japonez. Nava mare de război se cutremură și se zdruncină, apoi prova i se ascunse sub valuri. Pupa se ridică repede, rămase suspendată în aer câteva clipe, după care urmă prova către fundul mării. În mai puțin de zece minute, crucișătorul mamut dispăru de tot din vedere.

– Voss... ești sigur că nu sunt mine în sectorul ăsta? întrebă el cu voce spartă.

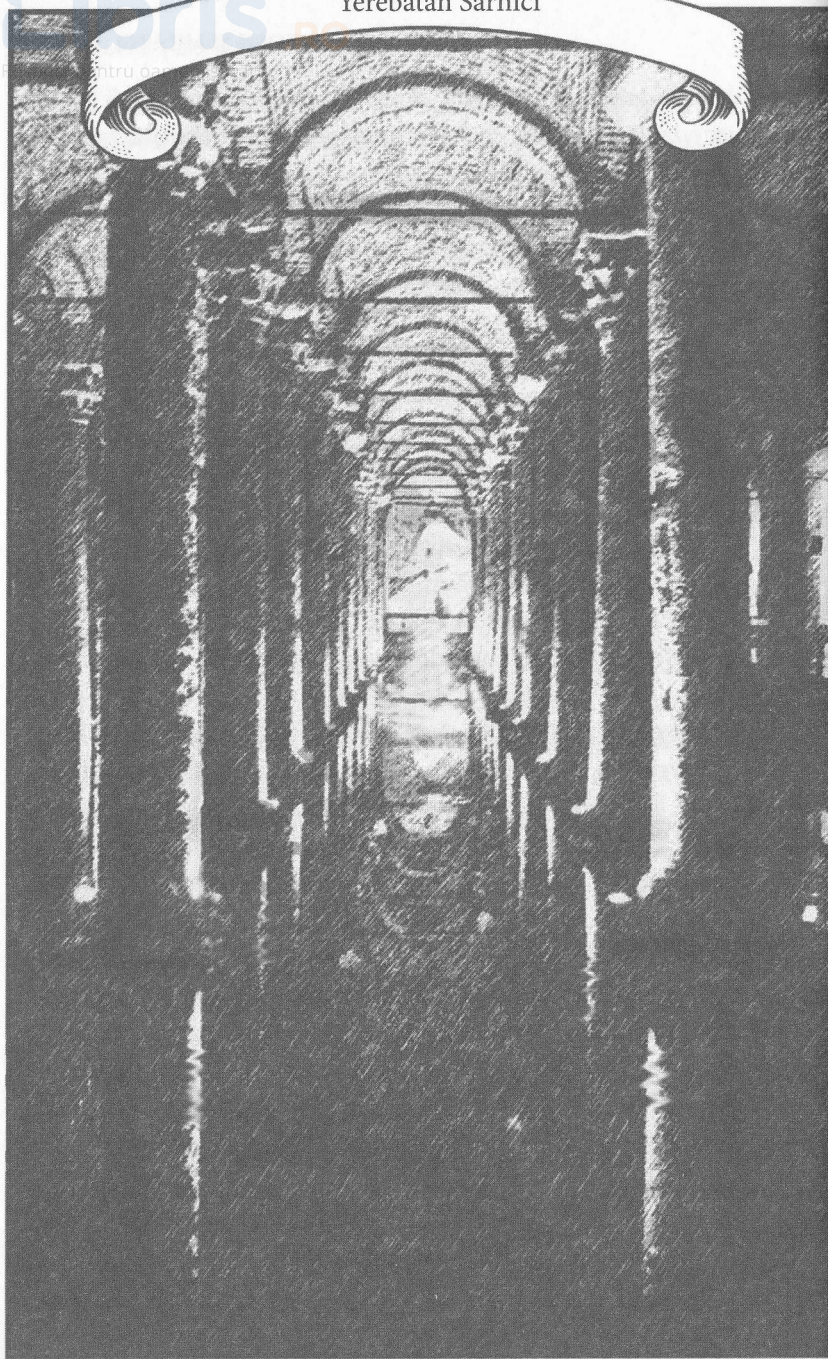
– Da, domnule, răspunse ofițerul, verificând încă o dată diagrama cu amplasarea terenului minat.

– A dispărut, mormăi el în cele din urmă către echipajul neliniștit care aștepta ordine. Închideți capacele și ieșiți din starea de alertă!

În timp ce echipajul dezamăgit își relua îndatoririle, căpitanul rămase la periscop, privind în gol prin vizor. Câțiva supraviețuitori scăpaseră în bărcile de salvare, dar nu putea face nimic să-i ajute în apele acelea agitate. Privind la marea goală și neagră din fața lui, se strădui să găsească un răspuns. Dar niciunul nu avea sens. Navele de război nu explodau pur și simplu de la sine.

Trecu multă vreme până când Beitzen se desprinsese de periscop și se întoarse clătînându-se în tăcere în cabina lui. Sortit să moară mai târziu în război, nu avea să afle niciodată de ce nava *Hampshire* explodase. Dar în zilele care îi mai rămaseră, tânărul *Kapitan* nu mai scăpa de imaginea ultimelor minute ale crucișătorului, când masiva navă de război se stinsese, pare-se, fără niciun motiv.

Yerebatan Sarnici

PARTEA I

VISUL OTOMAN

VOL. 2012
CAIRO, EGYP

1

IULIE 2012 CAIRO, EGIPT

Soarele amiezii arde prin stratul dens de praf și de gaze poluante care plutea deasupra orașului străvechi ca o pătură murdară. Temperatura fiind mult peste media secolului, doar câțiva oameni mai mișunau pe pietrele încinse care pavau curtea centrală a Moscheii al-Azhar. Situată în estul orașului Cairo, la trei kilometri de Nil, al-Azhar era una dintre cele mai vechi structuri istorice din oraș. Construită prima dată în anul 970 d.H. de cuceritorii fatimizi, moscheea fusese reconstruită și extinsă de-a lungul secolelor, obținând în cele din urmă statutul de a cincea dintre cele mai importante moschei islamice. Sculpturile elaborate în piatră, minaretele înalte și turlele bolților se întreceau să-ți capteze atenția, făcând dovada a o mie de ani de măiestrie artistică. În mijlocul pereților de piatră asemănători cu o fortăreață, piesa de rezistență a complexului era o curte mare, dreptunghiulară, înconjurată de arcade înalte pe fiecare parte.

La umbra unei galerii cu arcade, un bărbat zvelt, îmbrăcat cu șalvari și o cămașă largă, își șterse ochelarii de soare, apoi aruncă o privire prin curte. În arșița zilei, doar câțiva tineri se aflau prin preajmă, studiind arhitectura sau plimbându-se, cufundați în meditație tăcută. Erau studenți la Universitatea al-Azhar, o instituție renumită în învățământul islamic din Orientul Mijlociu.

Bărbatul își mângâie barba deasă care-i acoperea fața tinerească, apoi ridică un rucsac ponosit pe umăr. Cu o eșarfă *Keffiyeh* albă înfășurată pe cap, trecea cu ușurință drept un student oarecare la Teologie.

Pășind în lumina soarelui, traversă curtea către arcada dinspre sud-est. Pe fațada de deasupra arcazelor în formă de chilă se vedeau o serie de rondele și nișe împodobite, cioplite în stuc, care, observă el, deveniseră locurile preferate de câțiva porumbei pentru cuiburi. Merse spre arcada centrală ieșită în relief, în vârful căreia se afla o casetă dreptunghiulară ce marca intrarea în sala de rugăciune.

Chemarea la *salat* – sau rugăciunea – de prânz avusese loc cu aproape o oră mai devreme, lăsând sala mare de rugăciune aproape goală. Dincolo de foaier, câțiva studenți ședeau cu picioarele încrucișate pe jos, ascultând prelegerea despre Coran a unui profesor de la universitate. Ocolind grupul, bărbatul se apropie de intrarea în sală. Vizitatorul își scoase încălțările și oferi în tăcere o binecuvântare lui Mahomed, după care intră însoțit de o înclinare a capului din partea portarului.

Sala de rugăciune era un spațiu deschis, acoperit cu un covor roșu, punctat de zeci de stâlpi de alabastru care se ridicau spre tavanul cu grinzi. Ca în majoritatea moscheilor, nu existau strane sau altare împodobite care să te ajute să te orientezi. Modelele în formă de cupolă de pe covor, marcând pozițiile individuale pentru rugăciune, indicau partea din față a sălii. Observând că portarul bărbos nu-i mai dădea atenție, bărbatul trecu repede printre stâlpi.

Apropiindu-se de câțiva oameni îngenuncheați în rugăciune, observă că *mihrab*¹-ul se găsea în partea opusă a sălii. O nișă de cele mai multe ori modestă, scobită într-un perete al moscheii, aceasta indica direcția către Mecca. *Mihrab*-ul din al-Azhar era sculptat în piatră netedă și mărginită de o incrustație ondulată de piatră, de culoare neagră și ivoriu, cu un model aproape modern.

¹ Nișă de rugăciune (n.tr.)

Apropiindu-se de stâlpul aflat imediat lângă *mihrab*, bărbatul își dădu rucsacul jos de pe umăr, apoi se așeză pe covor cu fața plecată pentru rugăciune. După câteva minute, împinse ușor ranița într-o parte până când aceasta se lipi de baza coloanei. Văzând doi studenți care se îndreptau spre ieșire, se ridică și îi urmă în foaier, de unde își luă încălțările. Trecând pe lângă vârstnicul cu barbă, murmură *Allahu Akbar*¹, apoi ieși grăbit în curte.

Prefăcându-se că admiră în treacăt o rozetă de pe fațadă, o luă repede spre Poarta Barber, care ducea la ieșirea din complexul moscheii. După ce parcurse câteva străzi, se urcă într-o mașină mică închiriată, parcată pe stradă, și conduse în direcția Nilului. Trecând printr-un cartier industrial prăfuit, întoarse în parcarea unei foste cărămidării acum în ruine și opri în spatele rampei de încărcare abandonate. Acolo își dezbracă șalvării și cămașa, lăsând la vedere o pereche de blugi și cămașa de mătase pe care o purta dedesubt. Își scoase ochelarii, apoi peruca și barba falsă. Studentul musulman dispăruse, acesta fiind înlocuit de o femeie atrăgătoare cu tenul măsliniu, ochi negri, pătrunzători și păr scurt, brunet, tuns în trepte. Aruncând hainele de deghizare într-un tomberon ruginit, se urcă din nou în mașină și intră iar în traficul leneș din Cairo, îndepărtându-se încet de Nil, către Aeroportul Internațional din Cairo, în partea de nord-est a orașului.

Stătea la rând la ghișeul de check-in când rucsacul explodează. Un nor mic, alb, se ridică deasupra Moscheii al-Azhar când acoperișul sălii de rugăciune se prăbuși, iar *mihrab*-ul se transformă într-o movilă de moloz. Deși explozia fusese programată între rugăciunile zilnice, mai mulți studenți și îngrijitori de la moschee fură uciși și alți câțiva răniți.

După ce șocul inițial trecu, comunitatea musulmană din Cairo rămase scandalizată. Mai întâi dădură vina pe Israel, apoi pe celelalte națiuni occidentale, căci nimeni nu-și asumase responsabilitatea

¹ Allah e mare. (în arabă în original) (n.tr.)

Respect pentru oameni și cărți

pentru explozie. În câteva săptămâni, sala de rugăciuni avea să fie reparată și un *mihrab* nou avea să fie instalat în grabă. Dar pentru musulmanii din Egipt și din toată lumea, furia pricinuită de atacul asupra unui loc sfânt ținu mult mai mult. Puțini și-ar fi dat seama însă că atacul era doar prima salvă de tun dintr-un program strategic ce avea să încerce să transforme însăși influența asupra întregii regiuni.